◆ b l o c - n o t e s ◆

D. Dr. Ritter

Arbitrii, — eterna poveste!

De când există această castă, n'a fost match în care un cronicar să nu aibe ocazia să spumege şi să toarne în capul acestor «cavaleri ai fluerului» găleţi de invective.

Nu-i vorbă, dacă ar fi să fim sinceri, ar trebui să recunoaştem că misiunea acestor oropsiţi e nu numai ingrată, dar aproape imposibilă.

Nu numai arbitrii noştri sunt depăşiţi de misiunea lor. Lucrul acesta se întâmplă şi la... «case mai mari».

După matchul Austria — Italia — întrerupt din cauza unui scandal enorm — ziarele străine l-au acuzat pe... arbitru, că nu a fost în stare să conducă un astfel de match «din cauza nervozităţii».

Mare ne-a fost însă surprinderea, când săptămâna trecută, toate ziarele din Capitală s'au întrecut în a-l elogia pe d. dr. Ritter ,care făcuse în Bucureşti o excelentă demonstraţie de arbitraj.

Matchul C. A. O. — F. C. Rapid urma să fie arbitrat tot de d. dr. Ritter. Aşa dar, o ocazie fericită de a schimba câteva cuvinte cu un arbitru, care a reuşit teribila performanţă de a... mulţumi pe toată lumea.

Cum poţi sta mai bine de vorbă cu cineva, decât la o cafeluţă. Deci, am pornit spre arena Venus cu intenţia de a... face o «cafeluţă» cu d. dr. Ritter.

Când am intrat în arenă, matchul începuse. Trebuia, aşa dar, să-l aştept pe d. dr. Ritter după match. Unde să-l aştept însă? La cabină? La ieşirea depe teren? La hotel?

După chestia cu penalty-urile acelea buclucaşe, când huiduelile mulţimii nu l-au iertat nici pe d. dr. Ritter, mi-a venit o idee: ce-ar fi să-l aştept la spital, că vine sigur acolo. Mai precis, nu va veni, ci va fi adus.

Dar în Bucureşti sunt atâtea spitale. Spre care din ele va lua drumul d. dr. Ritter?

Nici această idee nu era cea mai fericită.

Cu orice risc, l-am asteptat la cabină.

Când s'a terminat matchul, nu am aşteptat nici două secunde, şi d. dr. Ritter éra în cabină (dealtfel această celeritate se remarcă la toţi arbitrii).

Văzându-l de aproape am constatat că acest «cavaler al fluerului» nu prea e... cavaler. Dimpotrivă. Părul cărunt şi şanţurile depe obraz, atestau că a fost, demult...

— D-le doctor, vreau să stăm puţin la o «cafeluţă». M'a tentat la o convorbire cu d-ta, excelentul arbitraj...

— Ai început să mă iei la sigur.

— Pardon. Excelentul arbitraj de la matchul Crişana — Unirea Tricolor

— Aha! Exact. Păcat că tocmai astăzi, când ai venit d-ta...

— Exagerezi, d-le Ritter. Din moment ce eşti încă teafăr, înseamnă că te-ai comportat bine. Numai penalty-urile...

— Cu penalty-urile am procedat cum nu se poate mai bine. In contra C. A. O.-ului am dictat un «11 m.» veritabil. Un jucător orădean făcuse hands în careu. Era deci normal să dau «11 m.». Când am văzut că publicul protestează, ce mi-am zis: «Probabil că ăştia vor dreptate: câte un metru de fiecare jucător». Trebuia deci să mai dau un «11 m.», ca să ajungă la cei 22 de jucători.

— D-le Ritter, scuză-mă, dar ăsta nu e un criteriu din punct de vedere sportiv.

— Am avut eu grije să nu calc nici regulamentele. Când am dictat celălalt penalty, contra F. C. Rapidului, e adevărat că nu s'a întâmplat nimic. Dar un jucător ceferist, pe care l-am arătat cu degetul chiar în acel moment, se afla în acel moment în spaţiul de pedeapsă. Ori dacă era în spaţiul de... pedeapsă, nimic mai logic decât să-l pedepsesc...

— Foarte just. Publicul nu cunoaşte regulamentele, deaceea huiduelile acestea cari influenţează enorm un arbitru.

— Inexact. Chiar când sunt huiduit, nu-mi pierd sângele rece. Pot pierde ceva sânge ,numai când sunt bruscat.

— Cu alte cuvinte, nu depindeţi de galerie?

Deloc. Sunt un liber-arbitru.

— Veţi mai arbitra mult timp?

— Ţiu cu tot dinadinsul să părăsesc această funcţie cu integritatea corporală neatinsă...

— Asta înseamnă că acesta a fost ultimul match...

— Eroare profundă. Cu sistemul meu de a penaliza, pot să arbitrez chiar pe un teren neîngrădit, şi ies mai zdravăn decât am intrat.

— Dar când veţi abandona de bună voie arbitrajul, ce veţi face?

— Voiu deveni arbitrul... eleganţei!

A. Nol.

Ceasul boclucaş...

Iniţiativa desfiinţării ceasurilor depe arenele de sport, adoptată de F. R. F. A., am aprobat-o la timp.

Că am avut dreptate ,ne-o confirmă un caz petrecut recent la Budapesta.

Duminecă, în match oficial, Ujpest a învins Cartierul III cu rotunjorul scor de 15-0.

Se înţelege dela sine că Ujpest a manifestat în tot timpul o superioritate care a provocat în tribune o indiferenţă soră bună cu somnul.

Matchul a decurs deci în cea mai perfectă linişte, goalurile marcate — şi asta până la al şaptelea sau optulea — fiind însoţite de aplauze.

Spre marea surprindere a spectatorilor, la sfârşitul matchului s'a produs un incident.

Timp de cinci minute, limba cadranului depe teren, a rămas înţepenită în dreptul minutului 40.

Când arbitrul — al cărui ceas îşi continua nestânjenit drumul — a fluerat sfârşitul matchului, ceasul depe teren arăta că mai sunt cinci minute de joc.

Ce se întâmplase?

Un spectator făcuse pariu că Ujpest va învinge cu 16-0. Văzând că Ujpest n'a marcat decât... 15 goaluri, l-a mituit pe băiatul dela ceas, care a stopat limba.

Bine înţeles că lucrurile nu au luat o întorsătură prea gravă, s'au aplanat chiar foarte uşor.

Se crede însă că în urma acestei mituiri şi la Budapesta se vor desfiinţa ceasurile.

Căci datorită acestor ceasuri, Cartierul III era cât p aci să piardă la un scor... mai mare.

TRADIŢIA

Suveranii englezi asistând— conform tradiţiei — la clasica alergare «Grand National»

Cazurile dela hockey şi ping-pong si intervenţia O.E.T.R.

«GAZETA SPORTURILOR» a adus eri o informaţie senzaţioală.

A investmântat-o în rezerve explicabile. Dar ştirea, atât cât se poate preciza astăzi, are şanse maxime să fie confirmată.

Nemulţumit — termenul este destul de galant !... — de strălucirea cu care au condus în străinătate echipele reprezentative ale României, O. E. T. R-ul pare hotărât să felicite, în mod public «Federaţia de hockey pe ghiaţă», şi «Federaţia de ping-pong». Două federaţii, dintr'odată ameninţate — se spune — să fie dizolvate.

Motivele «entuziasmului» pe care îl afişează O. r. T. R-ul pentru cele două Federaţii, se cunosc. La Londra, hockeyul românesc pe ghiaţă a alunecat (în mod firesc) spre periferia clasamentului. Dar nu s'a oprit din alunecare, nici după ce s'a hotărât — cu multă întârziere — să iasă după lunecuşul gheţei.

A combinat un «caz Radian» pe care — pentru nevoile decorului, l'a ornamentat cu alte câteva nume de internaţionali, l'a lansat cu surle şi ţimbale, l'a umflat ca pe un balon şi l'a spart apoi, cu'un zgomot penibil, în notorietate, notificând mulţi mii de sportivi speriaţi sancţiunile pe cari le-a luat împotriva «autorilor» responsabili ai înfrângerilor dela Londra.

Radian (pentru a i se respecta numele) a fost radiat pe viaţă. Dece ?... Fiindcă, exclus din echipă, s'a dus să se îmbrace, în loc să rămână pe marginea terenului, ornament inutil şi îngheţat.

Ping-pongul a reuşit o performanţă şi mai grandioasă.

A reuşit să arunce în lume un alt caz: «Cazul Paneth». Un caz incomparabil mai grav decât acela dela hockey. O pildă lamentabilă de jucător — jucătorul Paneth — cu probitatea de iaurt şi inima românească de şniţel pane. Un pick-poket de câţiva poli, învinuit că şi a comercializat matchurile, făcând din calitatea de reprezentant al unei ţări sportive, tarabă de tocmeală şi de vânzări «cu preţ de desfacere» a rezultatelor.

Nu vom relua, d'acapo, cele două «cazuri», cari au turnat leşie peste entusiasmul cu care au fost însoţite peste graniţă, cele două reprezentative ale sportului românesc.

Nu e nici actual, nici agreabil.

In ambele cazuri însă — fără discuţie... — oficialii conducători poartă deasemeni o parte de răspundere. O fracţiune de culpă (cel puţin !...) cantonată în neglijenţa cu care au însoţit echipele în străinătate, făcând dintr'o călătorie de obligaţie, un simplu şi comod voiaj de agrement.

La Londra, oficialii echipei de hockey pe ghiaţă şi-au refăcut garderoba cu produse «made in England». La Baden, am Wien, oficialii echipei de ping-pong, s'au plimbat.

Este plăcut. Desigur.

Dar sportul românesc nu poate să fie transformat în prilejuri de călătorie gratuită, cu posibilităţi de agrement şi furnituri de croitorie britanică, la sursă.

Răspunderile nu constituesc patrimoniul exclusiv al jucătorilor. Oficialii sunt deasemeni răspunzători, pentru ceiace fac.

Deaceia, intenţiunea O. E. T. R-ului de a dizolva cele două Federaţii cari şi-au cules galoane de glorie la Baden am Wien sau la Londra, ni se pare foarte utilă.

Chiar dacă anunţata dizolvare s'ar reduce la un simplu control, sau chiar la un simplu avertisment...

George Fulga

De prin lume adunate...

ORSI ŞEF DE ORCHESTRA

Se pare că prodigioasa carieră a lui Murno Orsi, «steaua din Amsterdam», este terminată.

Redutabila aripă italo,argentiniană, după întoarcerea sa din Buenos-Aires a jucat succesiv la «Independiente» şi Boca-Juniors. Acest din urmă club a decis să-i dea deslegarea. Orsi nu s'a grăbit însă să semneze pentru alt club.

Nu mai contează pe jocul cu balonul rotund pentru a-şi câştiga existenţa.

Muzicant de talent, violonist virtuos — nu a fost oare supranumit în Italia «Paganini al footballului»? — Orsi, un compozitor destul de apreciat pentru tangourile sale, va conduce o mare orchestră.

Nu se îndoeşte nimeni de succesul său.

Dealtfel a şi primit nişte oferte surâzătoare din America de Sud.

MATCH MASCAT

Cu ocaziunea cunoscutei sărbători franţuzeşti «Mardi Gras» o echipă de foot-ball din Soultz, un orăşel după coasta Rinului, a organizat un match ocazional, în scop de binefacere. Toţi jucătorii erau mascaţi în dansatori sau babe!

Arbitrul şi el mascat, ţinea în mână, în loc de cronometru o mătură şi în loc de fluer o trompetă de automobil.

Partida disputată în piaţă, în loc de arenă, a obţinut un succes considerabil.

S'a râs mult, până când unul dintre jucători, a trimis mingei, printr'un schoţ fulgerător în... nişte coşuri cu ouă. Conducătorii lui F. C. Soultz mai sunt în tratative cu proprietarul ouălelor, pentru aplanarea conflictului.

Relaţiunile unei blonde de vedete de revistă periferică cu un tânăr confrate, au devenit notorii.

Nu mai poate călca omul pe hipodrom fără ca prietenii şi cunoscuţii să nu-l tachineze cu această slăbiciune.

Duminică, la Floreasca, când sentimentalul reporter şi-a făcut apariţia în mijlocul unui grup de prieteni, discuţia s'a schimbat brusc pe temă teatrală.

— Trebue să fie extraordinar de trist când o artistă obsearvă că-şi pierde vocea», — deschise focul cineva, cu vădită intenţie de aluzie la relaţiunile teatrale ale tânărului confrate.

— Dar cu mult mai trist, când nu obsearvă, a complectat d. Radu Ottulescu ale cărui replici sunt totdeauna, pe cât de caustice, pe atât de spirituale.

*

Prietenul meu Ilie Subăşeanu este, ceeace se numeşte în toată accepţia cuvântului, un băiat bun.

Asta nu-l împiedică să fie câteodată puţin «gaffeur» iar altă dată să aibe replici spirituale.

Puţin ştiu, ca mine, că talentatului polisportiv şi internaţional de football, care în acelaş timp este funcţionar la administraţia financiară, îi mai lipseşte doar câteva examene, pentru a-şi lua licenţa în Academia Comercială.

Acest titlu, nu că l-ar face mai pretuit. în ochii mei, dar i-ar aduce un important aport material, printr'o avansare justificată.

Tachinările mele pe această chestiune sunt, deaceea, mai mult un imbold de a-l vedea cu studiile terminate.

«Cel mai bătrân student din România» şi alte epitete de felul acesta au devenit obişnuite în conversaţiile noastre.

Săptămâna trecută, când l-am văzut ultima oară, mi-a făcut o confidenţă:

— Dau Sâmbătă «civilul» cu Andrei Rădulescu.

— Bravo Ilie! Da parcă l-ai mai dat de câteva ori? De câte ori ai căzut, la «civil». până acum ?...

— Cu cel de Sâmbătă de cinci ori!..

Ca să savuraţi în toată splendoarea lui dialogul pe care vreau să vi-l povestesc, ar trebui să cunoaşteţi, — dacă nu personal, cel puţin din vedere — pe soţia harnicului delegat al F. C. Rapidului, d. C. Bauer.

Nu are nici brevet de «atlet complect», nu este nici prea des văzută pe la matchurile în compania soţului.

Ştie — în schimb — un lucru: să-şi ţină bărbatul aşa cum trebue.

Ca să înţelegeţi mai bine «cum», vă redau fidel dialogul auzit pe culoarele federaţii:

— Eri noapte, în lipsa mea — spunea d. Bauer — a intrat la mine acasă un hoţ!

— Ei!! Şi a luat ceva?

— Hoho! Ba încă câte! Nevastă-mea crezuse că sunt eu care mă întorc aşa de târziu acasă.

*

Precocitatea copiilor de azi este fapt cunoscut. Azi un copil de 5 ani vrea să ştie tot; cum funcţionează radio-ul? dece a plecat d. Tătărăscu în Cehoslovacia? Ce echipă vom opune la matchul dela 18 Aprilie şi alte câte întrebări de felul acesta, care sunt de natură să exaspereze, pe mame în special.

Nici drăgălaşul băeţaş al lui Colea Vâlcov nu face excepţie dela regula precocităţii. Şi el, la fel ca şi ceilalţi, are mereu pe buze aceiaşi întrebare: Dece?

Intr'o zi se adresează mamei lui, care încercase să-l mai potolească, spunându-i o poveste.

— Ascultă mămico! Toate basmele încep cu: «A fost odată...».

— Nu, puiul mamii, altele încep cu «eri seară am avut şedinţă importantă la club».

Stratagema lui Niţu...

Duminecă dimineaţa, pe terenul Militari, a avut loc o întâlnire între piticii Gloriei şi Militari.

Spre deosebire însă de marile vedete, piticii aceştia, la cea mai mică convocare, vin ca la nuntă. Deaceea, imediat ce Niţu—brunetul animator al Gloriei — a dat sfoară prin cartier, piticii s'au adunat ca furnicile pe terenul Militari. Fiecare din ei a făcut călătoria până la teren, cum a putut: o staţie în tramvai — o staţie pe jos, cert este însă că la ora indicată, cei 35 de pitici convocaţi erau prezenţi.

După o luptă în care au pus tot elanul, micuţii victorioşi au cerut ca premiu... o deplasare ca lumea, până'n oraş.

Dar, vedeţi dvs., Niţu, ca toţi conducătorii de grupări mici, pe cât de plin de entuziasm are sufletul, pe atât îi e de goală punga.

Situaţia era foarte delicată. După o victorie atât de muncită, micuţii footballişti nu cereau decât să fie transportaţi cu autobuzul.

Să le satisfacă doleanţa, nu avea bani. Să-i refuze, nu-l lăsa inima.

Niţu a recurs atunci la o stratagemă:

— Mă băeţi, voi aţi văzut monumentul «Leulu»? E foarte frumos. Hai să-l vedem».

Monumentul acesta era la... doi kilometri de teren. Aici, Niţu le-a oferit altă perspectivă:

— Măi flăcăi, mai la vale e un nuc istoric. Să vi-l arăt, să vă minunaţi şi voi...

Şi tot aşa, Niţu le-a mai arătat câteva... minunăţii, până au ajuns în cartierul lor.

Stratagema a reuşit, dar precocii jucători au mirosit-o:

— Ne-a Niţule ,ne-ai dus!...

D. docent Virgil Veniamin despre sportul ca factor de educaţie

In cadrul anchetei asupra antagonismului dintre sport şi cultură redăm azi părerea d-lui docent iVrgil Veniamin.

Am spus-o dela început că scopul acestei anchete este de a fi utilă în două chestiuni bine precizate:

In primul rând vrem să distrugem din mintea oricărui anti-sportiv — oricât de mâncat de molii ar fi el — ideia preconceputǎ că sportul şi educaţia culturală s'ar exclude.

In al doilea rând prin aceea că înregistrăm părerea fiecărui factor competent în lumea sportului şi a educaţiei culturale a tineretului nostru tindem să dăm noui sugestii cari să înlănţuiască în mod cât mai strâns educaţia culturală de cea sportivă.

In ce priveşte primul scop, observăm că toată lumea a fost până acum categorică în a afirma că nu a existat şi nici nu exista nici un antagonism între sport şi cultură ci din contră sunt complimentare.

Iar cât priveşte cel de al doilea scop, remarcăm sugestia d-lui prof. Emanuel Antonescu de a îndrepta pe studenţi înspre o muncă în acelaş timp sportivă şi deci de două ori utilă şi cea de azi a d-lui docent V. Veniamin care ne indică în sport singura cale de a distrage pe studenţi şi pe tineri, în genere, dela sinistra influenţă politicianistă. Factorii competenţi trebue să se gândească în mod cât se poate de serios pentru a oferi acest unic şi sănătos refugiu tineretului mai ales azi când chestiunea imixtiunii nefaste a politicii în preocupările studenţeşti este mai actuală decât oricând.

— Ce creeţi despre sportul românesc în general?

— Sportul românesc se desfăşoară în cadrul a trei perspective distincte:

a) Există în primul rând categoria sportivilor de profesie. Aceştia şi-au făcut din sport o meserie, pe care au dus-o uneori la trepte de perfecţiune uimitoare, devenind campioni atât în ţară cât şi în străinătate.

b) Există în al doilea rând categoria sportivilor din snobism. Aceştia sunt cei mai numeroşi. Ei fac sky, tennis, înnot, asistă la matchuri de footbal, pentru că o anume lume în care pretind a se număra practică aceste sporturi, sau pentrucă o altă lume de care vor să se deosebească nu poate sau nu vrea să le practice.

Această categorie prin extensiunea ei, este cea mai reprezentativă şi aproape caracteristică sportului românesc. Ea implică diletantismul ieftin, superficialitatea totdeauna suficientă şi vanitatea specifică snobilor de oriunde.

c) Insfârşit. există o a treia categorie a sportivilor convinşi, care prin educaţie sau înclinaţiune naturală găsesc în sport prilejul unei destinderi fizice, după eforturi spirituale sau prilejul unei recreaţii după încordarea muncei obişnuite. Aceştia sunt în număr nespus de restrâns, căci cu excepţia încercărilor din ultima vreme, nimic n'a pregătit la noi în ţară, atmosfera prielnică desvoltărei unei atare categorii de sportivi.

— Care credeţi că sunt cele mai utile sporturi?

— Orice sport este util, dacă e făcut cu măsură şi în raport cu condiţiile biologice ale fiecăruia. Cred chiar că este utilă variaţia sporturilor, căci ele au funcţiuni complimentare, în desvoltarea armonică a trupului.

— Care sunt mijloacele prin care credeţi că sportul românesc poate fi în incontinuă ascensiune?

— Cred că numai prin prin desvoltarea celei de a trei categorii de sportivi, despre care am amintit, răspunzând la prima întrebare, — se va putea a igura o ascen iune a sportului la noi şi mai ales o afirmare românească a sportului.

In acest scop e necesară îndrumarea tineretului prin educaţie în familie şi în şcoală, către sportul raţional practicat.

Cu un alt prilej, am preconizat înfiinţarea de centre sportive pe lângă fiecare şcoală, atelier, uzină, întreprindere sau chiar stabilimente publice, către care să fie îndrumat tineretul, care să găsească aici un mijloc de a-şi umple timpul liber al recreaţiilor şi al zilelor de sărbătoare, îndepărtându-l astfel indirect şi fără silnicie dela atâtea tentaţiuni dăunătoare şi chiar dela funesta atracţie politicianistă.

Acest obiectiv trebueşte urmărit cu insistenţă de acei cărora le incumbă formaţiunea tineretului, şi care trebuie să canalizeze în această direcţie iniţiativa privată, fără a aştepta totul dela stat.

— Cari sunt mijloacele practice prin cari poate fi înlăturat antagonismul artificial ce există între sport şi cultură?

— Intre sport şi cultură nu văd nici un antagonism.

Sportul este dimpotrivă menit a oferi culturei un spirit senin, izvorât dintr'un trup întărit şi recreat.

(Continuare în pag. 4-a)